

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Tercsi Elvira pártfogó ügyvéd (7100 Szekszárd, Kölcsey ltp. 8. fszt.2.) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek a dr. Kövesdi Balázs ügyvéd (7200 Dombóvár, Népköztársaság útja 25.) által képviselt **I.rendű alperes neve** I. rendű és **II.rendű alperes neve** II. rendű (mindkettő címe) alperesek ellen hagyatéki hitelezői igény kielégítése iránt indított perében a Tolna Megyei Bíróság 2009. január 9. napján kelt 6.P.20.547/2006/79. számú ítélete ellen a felperes által 88. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 2.890.000 (kettőmillió-nyolcszázkilencvenezer) forintot, és annak 2003. augusztus 14. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett minden naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Az I. rendű alperes a követelésért a dr. K.J. közjegyző 2006. február 7-én kelt 4412/Kjő. 397/2005/16. számú hagyatékátadó végzésében megjelölt hagyatéki vagyon erejéig a teljes vagyonával felel.

Egyetemlegesen kötelezi az alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek 165.593 (egyszázhatvanötezer-ötszázkilencvenhárom) forintot és annak 2005. szeptember 1.-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett minden naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000.- (Ötvenezer) forint, a II. rendű alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd államot terhelő másodfokú munkadíját 9.000 (kilencezer) forintban, készkiadásait 4.040 (négyezer-negyven) forintban állapítja meg.

Felhívja a Pécsi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a fenti pártfogó ügyvédi díjat és készkiadást a pártfogó ügyvéd részére - számla benyújtását követően - az ellátmány terhére fizesse ki.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg az államnak, az állami adóhatóság felhívására egyetemleges kötelezettséggel 9.900 (kilencezer-kilencszáz) forint elsőfokú és 9.900 (kilencezer-kilencszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, továbbá az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 174.000 (egyszázhetvennégyezer) forint elsőfokú és 174.000 (egyszázhetvennégyezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2000-től vagy 2001-től élettársi kapcsolatban élt a 2005. január 18. napján elhunyt V.F-fel, annak a B, III. kerület T. u. 00. fszt.2. számú lakásában. Néhai V.J. nőtlen, és gyermektelen volt. Végintézkedés hátrahagyása nélkül hunyt el, törvényes örököse a testvére, az I. rendű alperes, akinek a gyermeke a II. rendű alperes.

Néhai V.J. (a továbbiakban örökhagyó) hagyatéki eljárását dr. K.J. közjegyző 4412.Kjö.397/2005. szám alatt folytatta le. A hagyatékbba tartozott 7.027.400 forint értékű ingatlan- és 11.635.169 forint értékű - túlnyomórészt OTP Optima befektetési jegyben - ingóvagyon.

A felperes a hagyatéki eljárásban 3.365.620 forint tőke és járulékai erejéig hagyatéki hitelezői igényt jelentett be, mert állítása szerint ezt az összeget, mint az általa elszenvedett közlekedési balesetért kapott kártérítést azzal bízta az örökhagyóra, hogy azon OTP Optima befektetési jegyeket vásároljon, ezért a hagyatékbba lévő befektetési jegyekből ilyen értékű rész az ő tulajdonát képezi. Igényét az I. rendű alperes nem ismerte el.

Az ingatlanhagyatékot az I. rendű alperes a hagyatéki eljárásban gyermekének a II. rendű alperesnek ajándékozta, ezért a közjegyző a 16. sorszámú hagyatékátadó végzéssel teljes hatállyal az ingatlanokat ajándékozás jogcímén a II. rendű alperesnek, míg az ingóvagyonot törvényes öröklés jogcímén az I. rendű alperesnek adta át.

A felperes és az örökhagyó közös rendelkezése alatt állt az OTP Bank Rt. által vezetett 00000000-00000000 számú lakossági folyószámla. Erre a folyószámlára teljesített 2003. február 11-én 332.020 forintot, 2003. május 30-án 128.600 forintot és 2003. augusztus 5-én 2.900.000 forintot az Allianz Hungária Biztosító Rt. a felperes 2001. december 10-én történt személyi sérüléssel járó kárügyében, kártérítés címén.

2003. folyamán a fenti összegek számlára történt megérkezését követően az örökhagyó Optima befektetési jegyeket nem vásárolt, nem állapítható meg, hogy a 2003. február 17. napján felvett 330.000 forint, a 2003. június 12. napján felvett 230.000 forint illetve a 2003. augusztus 13. napján felvett 2.890.000 forint mire lett felhasználva.

Az örökhagyó halálát követően a felperes változatlanul az örökhagyó tulajdonában volt B, III. kerület T. u. 00. fszt. 2. szám alatti lakásban lakott. Az örökhagyó halálát követően az alperesek a felperestől korábban kapott kulccsal 2005. február első napjaiban a lakásba bementek, a zárat lecserélték, a felperes részére az új zárhoz kulcsot nem adtak. A Budapest, III. kerületi Óbuda-Békásmegyer Polgármesteri Hivatalának III-125-1/2005. számú, 2005. október 10. napján kelt határozata biztosította a felperes számára, hogy a lakásba visszajuthasson, s az I. rendű alperest a kulcs kiadására kötelezte. Az I. rendű alperes a határozatot önként nem hajtotta végre. Végrehajtási eljárás során ismételten felhívta a hatóság az I. rendű alperest, hogy a határozatban foglaltaknak 3 napon belül tegyen eleget, melynek elmaradása esetére feljogosította a felperest, hogy a birtokvédelmi határozatban foglaltaknak megfelelően az eredeti állapotot a lakás zárcseréjével a kötelezett költségére és veszélyére állítsa helyre.

A felperes állítása szerint 2005. februárja és 2005. októbere között az alperesek a lakásban hagyott ruhaneműinek, ingóságainak egy részét kidobták, más részüket bezsákolták, amelynek következtében azok tönkrementek.

A felperes állítása szerint az alperesek a B, III. kerület T utcai lakásban őt rendszeresen zaklatták, sőt tettelegesen is bántalmazták. Emiatt büntetőeljárást kezdeményezett a II. rendű alperessel szemben. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság B.III.1565/2006/20. számú ítéletével a II. rendű alperest az ellene könnyű testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette, mert a bűnössége nem volt megállapítható.

A felperes keresetében az alperesek egyetemleges marasztalását kérte 3.360.620 forint és annak kamatai, mint hitelezői igényének a megtérítése, 850.000 forint és késedelmi kamata ápolási díj megfizetése, 150.000 forint (helyesen 165.593 forint) vagyoni kár megtérítése és 5.000.000 forint erejéig nem vagyoni kártérítés címén.

A hagyaték hitelezői igénnyel kapcsolatos keresetét arra alapította, hogy a biztosító által kifizetett összesen 3.360.620 forint kártérítés az ő különvagyonára, amelyet az örökhagyó az ő megbízásából Optima befektetési jegybe fektetett, ezért a

hagyatékban lévő befektetési jegyek ilyen részben az ő tulajdonát képezik, ezért annak megfizetésére tartott igényt.

A felperes előadása szerint az örökhagyó alkoholizmusa miatt olyan feladatokat is el kellett látnia, amelyek nem tartoznak az élettárs feladatkörébe, majd pedig a 2004. nyarán történt kórházba kerülését megelőző félévben oly mértékben megromlott az örökhagyó állapota, hogy teljes ápolásra szorult, ezért az élettársi kapcsolat kezdetétől az örökhagyó haláláig ápolási díjat követelt.

Nem vagyoni kártérítést azért követelt, mert az alperesek jogtalanul akadályozták őt 11 hónapon keresztül a lakásba való bejutásában, további emberi méltóságában megsértették, és jó hírnevét rontották azzal, hogy hatóságok előtti eljárásban róla valótlan tényeket állítottak, és ezzel életét súlyosan megnehezítették.

Az alperesek a kereset teljes elutasítását kérték. Vitatták azt, hogy a hagyatékban lévő OTP Optima befektetési jegyek között a felperes külön vagyonába tartozóak is lennének, állították, hogy azok kizárólag az örökhagyó különvagyont képezték. Állításuk szerint BAUMAG Szövetkezeti üzletrésszel rendelkezett még az örökhagyó, feltehetőleg a felperes által követelt összeget is ott fektette be. Vitatták, hogy az örökhagyót a felperes ápolta, gondozta volna, ezért az erre alapított igényét is elutasítani kérték. A vagyoni kártérítés tekintetében arra hivatkoztak, hogy az I. rendű alperes, mint törvényes örökös jogszerűen járt el, amikor a lakásajtón a zárat lecserélte, a felperes ingóságait összecsomagolta. Állították, hogy kizárólag az örökhagyó ingóságaiból dobtak ki értéktelen, használhatatlan dolgokat. Egyébként is felhívták a felperest az ingóságai elszállítására, annak azonban a felperes nem tett eleget.

Vitatták, hogy bármilyen nem vagyoni kárt is okoztak volna a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az örökhagyó tulajdonában volt értékpapír számla adatai alapján az volt megállapítható, hogy a felperes részére az Allianz Hungária Biztosító által átutalt összegek felvétele után röviddel nem került sor Optima értékpapír vásárlására, ezért a hagyatékban lévő Optima befektetési jegyek nem tartoznak a felperes külön vagyonába. Nem lehetett megállapítani, hogy a felvett összeget mire használták fel, ezért a hagyatéki hitelezői igény alaptalan.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján nem volt megállapítható az, hogy a felperes az élettársaktól elvárható támogatási kötelezettséget meghaladó gondozási tevékenységet folytatott volna az örökhagyóval kapcsolatban, ezért a hagyatéki hitelezői igény e címen is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes nem tarthat igényt az ingóságaiban bekövetkezett károk megtérítésére, mert nem tudta bizonyítani, hogy a személyes használati tárgyaiban az alperesek kárt okoztak volna, csak az volt megállapítható, hogy a B, T. utcai lakásban lomtalanítást végeztek az alperesek.

Álláspontja szerint a felperes a zárcsere költségének a megtérítésére sem tarthat igényt, mivel a zárcsere idején már jogcím nélküli lakáshasználónak minősült. A lakást a felperes jogalap nélkül tartotta birtokban, azt köteles lett volna az alpereseknek kiadni. Az alperesek az öröklés megnyíltával a hagyatékot megszerezték, ezért a zárcsere során jogszerűen jártak el.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy bármely személyhez fűződő jogát az alperesek megsértették, ezért a nem vagyoni kártérítés iránti igényét is alaptalannak találta.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és keresetének hiánytalan teljesítése érdekében a felperes fellebbezett.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

Az elsőfokú bíróság által egyébként túlnyomórészt helyesen megállapított tényállást a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy a felperes és az örökhagyó közös lakossági folyószámlájáról a felperes részére az Allianz Hungária Biztosító Rt. által utalt 2.900.000 forint kártérítési összegből 2003. augusztus 13-án 2.890.000.-forintot V.J. örökhagyó vett fel. Kiegészíti a tényállást azzal is, hogy a pénz felvétele annak érdekében történt, hogy az örökhagyó a felperes megbízása alapján azon OTP Optima befektetési jegyet vásároljon.

Kiegészíti a másodfokú bíróság a tényállást azzal is, hogy az I. rendű alperes a hagyatékba tartozó OTP Optima befektetési jegyek értékpapírszámláját 2006. május 2-án megszüntette, a befektetési jegyeket eladta.

Kiegészíti továbbá a másodfokú bíróság a tényállást azzal is, hogy az alperesek 2005. februárjában, majd a későbbiekben más alkalmakkal is lecserélték a felperes lakóhelyéül szolgáló B, III. kerület T. u. 00. fszt. 2. szám alatti lakás ajtaján a zárat, amellyel a felperesnek 31.980 forint kiadást okoztak. Ezen felül 2.113 forint költséggel tudta a felperes az alperesek által megrongált lakásberendezési tárgyakat (gázkonvektor, villanyvezeték) megjavíttatni. 131.500 forint kára keletkezett a felperesnek azzal, hogy az alperesek a felperes terhére birtokháborító magatartást elkövetve a lakásba bementek, onnét különböző ruhaneműket, ingóságokat kidobtak, illetve műanyag zsákokba csomagoltak, melynek következtében a ruhák tönkrementek.

Az így kiegészített tényálláshoz képest részben téves az elsőfokú bíróság érdemi döntése.

Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy teljes egészében alaptalan a felperes hagyatéki hitelezői igénye, az Allianz Hungária Biztosító Rt.

által kifizetett kártérítési összeg tekintetében, mivel nem állapítható meg, hogy a lakossági folyószámláról kivett összeg mire került felhasználásra.

Az OTP és Kereskedelmi Bank Nyrt. - az elsőfokú iratok között 17. sorszám alatt lévő - igazolása szerint az Allianz Hungária Biztosító Rt. által 2003. augusztus 8-án átutalt 2.900.000 forintból 2.890.000 forintot 2003. augusztus 13. napján V.J. örökhagyó vett fel. Ennek alapján tényként megállapítható, hogy a felperes különvagyonat képező 2.890.000 forint az örökhagyó birtokába került. A peradatok alapján az is megállapítható, hogy az örökhagyó részére a felperes olyan megbízást adott, hogy a különvagyonába tartozó összegen OTP Optima befektetési jegyeket vásároljon. Ebből következően a pénz felvételére és annak felhasználására az örökhagyó és a felperes között a Ptk. 474. §-ában szabályozott megbízási szerződés jött létre. A 447. § (2) bekezdése értelmében a megbízást a megbízó utasításai szerint, és érdekének megfelelően kell teljesíteni. A megbízó, azaz a felperes utasítása úgy szólt, hogy az örökhagyó a folyószámláról felvett pénzen OTP Optima befektetési jegyeket vásároljon. Az örökhagyó e megbízásnak nem tett eleget, hiszen a banki igazolás alapján megállapított tényállás szerint ebben az időben OTP Optima befektetési jegyeket nem vásárolt.

Az örökhagyó azzal, hogy nem a felperes által meghatározott módon, nem az ő utasítása szerint járt el, a felperessel kötött megbízási szerződést megszegte, s a szerződésszegéssel okozott kárt a Ptk. 318. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazandó Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése értelmében köteles lett volna a felperes részére megtéríteni. Az örökhagyó e kártérítési kötelezettsége, tartozása halálakor fennállt, ezért a Ptk. 677. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében az hagyatéki tartozásnak minősül.

A Ptk. 679. §-ának (1) bekezdése szerint az örökös a hagyatéki tartozásokért a hagyatéktárgyaival és annak hasznáival felel a hitelezőknek.

Néhai V.J. örökhagyó egyetlen törvényes örököse az I. rendű alperes, hiszen a II. rendű alperes már élők közötti jogügylettel szerezte meg a hagyatékba tartozó ingatlan vagyont, ezért ő a hagyatéki tartozásokért nem felel, a vele szemben e címen előterjesztett kereset alaptalan.

A hagyatékba tartozó ingatlanvagyont az I. rendű alperes a II. rendű alperes javára elajándékozta, az OTP Optima befektetési jegyben megtestesülő hagyatéki értékpapírszámlát 2006. május 2-án megszüntette, ezért a hagyatéktárgya már nincs a birtokában, azonban a Ptk. - már idézett - 679. §-ának (1) bekezdése értelmében az öröksége erejéig egyéb vagyonával is felel.

Az Allianz Hungária Biztosító Rt. igazolása szerint a 2.890.000 forinton felül a felperes részére 330.000 forintot, egy alkalommal pedig 128.600 forintot kifizetett. Ezen utóbbi összegek tekintetében azonban helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az örökhagyó és a felperes közös lakossági folyószámlájáról

felvételre kerültek, de sem azok mikénti felhasználása, sem az nem állapítható meg, hogy ezen összegek az örökhagyó birtokába kerültek volna.

A kifejtett indokok szerint a felperes által követelt 3.360.620 forintból 2.890.000 forint tekintetében állapítható meg, hogy a felperes és az örökhagyó között létrejött megbízási szerződés alapján az örökhagyó birtokába került, amellyel az örökhagyó nem a megbízó utasítása szerint rendelkezett, ezért a felperes hagyatéki hitelezői igényét ebben a részében a másodfokú bíróság alaposnak találta, és az I. rendű alperest, mint az örökhagyó törvényes örökösét annak megfizetésére kötelezte. Az örökhagyó ezen összeggel kártérítés címén tartozott, amely a Ptk.360. §-ának (1) bekezdése értelmében a kár bekövetkeztekor, jelen esetben az örökhagyó szerződésszegésének, a pénz felvételének a napján esedékes, ezért ettől az időtől a Ptk. 360. §-ának (2) bekezdése szerint a 301. § -ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatot is köteles megfizetni.

Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperesek jogszerűen jártak el, amikor az I. rendű alperes által megörökölt lakás ajtaján a zárat lecserélték, és a felperes lakáshasználatát megakadályozták.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes a Ptk. 673. §-ának (2) bekezdése alapján a hagyatékot az öröklés megnyíltával, az örökhagyó halálával minden további jogcselekmény nélkül megszerezte. Tévesen vonta le azonban ebből azt a következtetést, hogy jogszerű magatartással zárta ki a lakás birtoklásából a felperest.

A Ptk. 187. §-ának (1) bekezdése szerint birtokos az, aki a birtokot megszerzi. A 188. § (2) bekezdés szerint a birtokost a birtokvédelem mindenkivel szemben megilleti.

A Ptk. 190. §-ának (1) bekezdése csupán a birtokos részére teszi lehetővé - a birtok megvédéséhez szükséges mértékben - az önhatalom igénybe vételét, míg a (2) bekezdés az elvesztett birtok visszaszerzése érdekében enged önhatalmat arra az esetre, ha más birtokvédelmi eszköz igénybe vételével járó időveszteség a birtokvédelmet megghiúsítaná. Az alperesek azonban nem voltak az ingatlan birtokában, ezért tilos önhatalommal szerezték meg a lakás birtokát, amikor 2005. februárjában a lakás ajtaján a zárat kicserélték, s a felperest a lakás használatából kizárták. Magatartásuk jogellenes volt, mert jogszerűen a lakás birtokába csak - az alperesek által a későbbiekben követett eljárásnak megfelelően - jogerős bírósági ítélet végrehajtása útján kerülhettek, a felperes önkéntes teljesítésének hiányában.

Az alperesek tehát jogellenesen, a felperes terhére birtokháborítást elkövetve jártak el a lakás birtokba vétele, a felperes kizárása, valamint a felperes ingóságainak összecsomagolása, azok egy részének a lakásból való eltávolítása során. K.J. tanúvallomása alapján megállapítható, hogy az alperesek az általuk megörökölt lakásból ingóságokat, bútorokat, ruhaneműeket, ágyneműt hordtak ki lomtalanítás címén.

Az alperesek állították, hogy az általuk kidobott ingóságok kizárólag az örökhagyó tulajdonában lévő ruhaneműek és egyéb tárgyak voltak. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében a bizonyítási teher azt a felet terheli, akinek érdekében áll, hogy állítását a bíróság valóban fogadja el. Az alperesek állították, hogy az általuk kidobott ingóságok nem a felperes, hanem az örökhagyó tulajdonát képezték, amit azonban nem bizonyítottak, s miután jogellenes magatartásukkal a felperes birtokát sértve a lakásból ingóságokat távolítottak el, őket terhelte volna annak bizonyítása is, hogy a felperes által megjelölt ingóságok a lomtalanítást követően is a lakásban maradtak. Állításukat nem tudták bizonyítani, ezért a felperes által megjelölt összegű kárt kötelesek a Ptk.339.§-ának (1) bekezdése szerint a felperes részére megfizetni, kötelezettségük a Ptk.344. §-ának (1) bekezdése alapján egyetemleges. A jogellenes magatartásuk miatt felmerült zárcsere, és a lakásberendezési tárgyak javításának költségei ugyancsak az alpereseket terhelik, a Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése értelmében.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, mely szerint a felperes a perben nem bizonyította, hogy az alperesek a személyhez fűződő jogát megsértették, amelynek hiányában nem vagyoni kártérítési felelősség megállapítására nem kerülhet sor.

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében ebben a körben a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség.

Az állandó bírói gyakorlat szerint önmagában a lakáshasználati jog korlátozása személyhez fűződő jogsértést nem valósít meg ahhoz járuló többletmagatartás nélkül. Azt pedig a felperes nem bizonyította, hogy az alperesek olyan magatartást tanúsítottak, amely tényleges személyiségi jogsérelmet okozott. Az általa kezdeményezett büntetőeljárás során a II. rendű alperest a bíróság felmentette, mert a terhére rótt cselekmény tekintetében a bűnössége nem volt megállapítható. Egyéb bizonyíték híján a jelen per bírósága sem állapíthatja meg, hogy az alperesek a felperest bántalmazták, vagy egyéb személyhez fűződő jogsérelmet okoztak. Nem állapítható meg a rendelkezésre álló adatok alapján az sem, hogy a felperes jó hírnevének sérelmét megvalósító, valótlan tény állítását vagy híresztelését tanúsító magatartást folytattak volna az alperesek, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresetét elutasította.

Ugyancsak helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ápolási díjra vonatkozó hagyatéki hitelezői igényt elutasította, hiszen a személyes meghallgatása során a felperes maga nyilatkozott úgy, hogy a kórházba kerülését megelőzően az örökhagyó körül ápolási-gondozási feladatai nem voltak, kizárólag a háztartásvezetésével kapcsolatos teendőket látta el, illetőleg az örökhagyó öltözködésében nyújtott kisebb segítséget. E tevékenységekre alapítva pedig ápolási díj címén követelés nem érvényesíthető.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az I. rendű alperest a felperes hagyatéki hitelezői igényének - részbeni - kielégítésére, az alpereseket az okozott vagyoni kár megtérítésére kötelezte, míg a keresetet az ezt meghaladó részében elutasító elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A fent már kifejtettek szerint az I. rendű alperes, mint örökös a Ptk. 679. §-ának (1) bekezdése szerint az öröksége erejéig egyéb vagyonával felel a felperes követelésének kielégítéséért, ezért a Pp. 216. §-a értelmében a bíróság az ítéletében erről is rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására tekintettel a felperes részben pernyertes lett, azonban az alperesek még így is nagyobb részben tekinthetők pernyertesnek, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését a másodfokú bíróság nem érintette.

A fellebbezés az I. rendű alperessel szemben nagyobb részben, a II. rendű alperessel szemben csekély részben volt sikeres, ezért a felperest kötelezte a táblabíróság a Pp. 82. §-ának (2) bekezdése szerint az alperesek részére másodfokú perköltség megfizetésére.

Az alpereseket képviselő ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) , (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel az alperesek képviseletével kapcsolatban elvégzett munka mennyiségére, ezen belül arra is, hogy a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálta el a felperes fellebbezését.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására tekintettel az alperesek részben pervesztesek lettek, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése illetve a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet (Kmr.) 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az államnak a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt, és pervesztességükkel arányban álló első- és másodfokú eljárási illetéket.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd munkadíjának összegét az ítélőtábla a 7/2002.(III.30.) IM rendelet 5. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján állapította meg. A rendeletnek a pártfogó ügyvéd kirendelésekor hatályban volt 3.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az igazolt készkiadások megtérítéséről és az 5.§ (6) bekezdés alapján intézkedett a díj és a költségek kifizetése felől is.

A felperes sikertelen fellebbezésével felmerült le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a Kmr. 14. §-a értelmében az állam viseli.

A felperes ítélet ellen benyújtott fellebbezését a másodfokú bíróság a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja és (3) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k.
előadó bíró, dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró